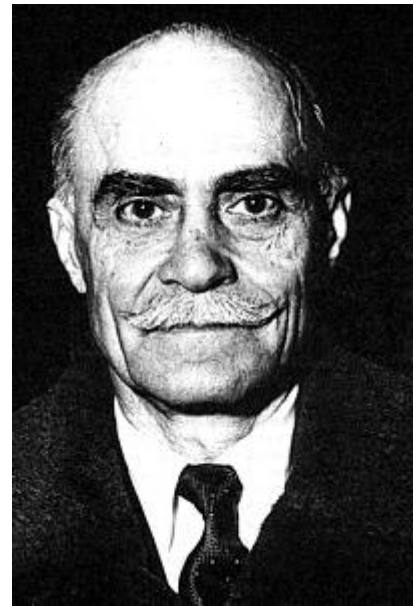

Κάποτε υπήρχε και φιλότιμο...

1951. Η Ελλάδα προσπαθεί να μαζέψει τα κομμάτια της, καθώς έχει πρόσφατα βγει από τα ερείπια μιας πολυετούς εμπόλεμης κατάστασης που έχει σμπαραλιάσει τη χώρα.

Πρωθυπουργός, ο επονομαζόμενος «Μαύρος Καβαλάρης», ο Νικόλαος Πλαστήρας. Ένας άνθρωπος, τού οποίου ο πατριωτισμός, η ηθική αρετή και η εντιμότητα δύσκολα αμφισβητούνται, ακόμη κι από πολιτικούς αντιπάλους.

Το περίφημο εργοστάσιο ζυθοποιίας «ΦΙΞ», το οποίο βρισκόταν στην Λεωφόρο Συγγρού, δημοσιεύει αγγελία, ζητώντας οδηγό. Όπως ήταν φυσικό, οι υποψήφιοι που διεκδίκησαν την θέση, ήταν πολλοί.

Ο υπάλληλος τής «ΦΙΞ» που εξέταζε τις αιτήσεις, κάποια στιγμή κοιτάζει ερευνητικά, κάποιον από τούς υποψήφιους που βρισκόταν εκείνη την ώρα μπροστά του, με έναν τρόπο σαν να προσπαθεί να ξεδιαλύνει κάποιο μυστήριο...

Το επώνυμο που αναγράφεται στην αίτηση εργασίας, είναι «Πλαστήρας»...

«Τον πρωθυπουργό τί τον έχετε;», ρωτά με μια ανάλαφρη και περιπαικτική διάθεση ο υπάλληλος.

Ο μεσόκοπος υποψήφιος, μ' ένα ύφος ντροπής και ταυτόχρονα μ' έναν χαμηλόφωνο τόνο, αναλαμβάνει να εξηγήσει: **«Είναι αδελφός μου... Είναι όμως επιθυμία, δική μου και δική του, αν υπάρχει κάποιος καταλληλότερος για τούτη τη θέση, να μην σάς επηρεάσει η σχέση αυτή...».**

Εσύ, τίμια αναγνώστη, απλά κάνε την θλιβερή σύγκριση στο μυαλό σου, τού τότε και τού τώρα...

Υπενθυμίζεται, πως ο Νικόλαος Πλαστήρας, εκτός από τις υπηρεσίες του στην πατρίδα, πρόσφερε διακριτικά τον μισθό του σε άπορους και ορφανά παιδιά, ενώ ο ίδιος πέθανε πάμφτωχος... Άφησε πίσω του την «τεράστια» περιουσία, που αποτελούνταν από τα παράσημά του, 216 δραχμές, 10 δολάρια κι ένα σιδερένιο...κρεβάτι εκστρατείας... Ακόμη και το κουστούμι τής κηδείας του, ήταν προσφορά φίλου του...